

K. Míchl:

Ze zápisů padlého za svobodu.

Motto: Je možno, mlád že zahynu...
však stačí mi ta odměna,
že národ řekne jedenkrát:
On zemřel, chudák, pro pravdu,
... tož pro pravdu a svobodu.

Mám před sebou hrstku zažloutlých listů, čpících kyselým zápachem podzemních děr. Zápisky legionáře Josefa Šenkýře z Křovic, padlého na francouzské frontě. Víc po něm nezbylo... Dvacetiletý položil život za svobodu svého národa. 28. října, v den vzpomínek všech, kteří bojovali za naše lepší bytí, zaletme v duchu k jeho hrobu a skloňme se před jeho obětí. —

Většina zápisů pochází z Bere-zovky, ruského zajateckého tábora. Básně, epigramy, slovníčky, písně, paměti a několik fotografií. Nevelký balíček, ale má pro nás větší cenu, než ostatky neznámých svatých. Nosil jej s sebou v táboře berezovském, vezl jej s sebou přes Anglii do Francie a když ho zahrabali, poslal jej přítel rodičům — —

Česká národní.

Žádnej neví, co je Frantík-tík-tík,
žádnej neví, co je Frantík.

Frantík je ze plechu
dělal nám neplechu
na čepici.

Frantík je plechový
a na nás nepoví
že není na naši
na čepici.

(Týká se jablíčka na čepicích rak. vojáků s monogramem FJI, které zajatci čeští zahazovali.)

**Co si napsal každý Čech v srdce, než
byl poslán na jatky.**

Ani rány z ručnice,
musí být má vloha,
v nevhodnější chvíliče
vezmu rádně roha.

Jak odůvodňují válku.

Trestání hodná každá
zajisté jesti vražda,
v tu svatou pravdu věřice
vraždí dnes sta a tisíce.

On čeká...

Nač bych já mařil síly dneska,
když daleká je k míru stezka;
však sil mých bude třeba více
až budou v Čechách lítat jitrnice.

Dvě zprávy:

Z Vídně: Získá věru velkou slávu,
kdo přinese teplou hlavu
rakouského Jidáše
Masaryka Tomáše.

Z Kijeva: Získá věru velkou slávu,
kdo podřízne prvý hlavu
té prožluklé bestie,
jejíž jméno Austrie.

Zas starý kalich rdí se nad mocnými
voji
a píseň tábořská se nese jako dřive
a každý bratr za své přesvědčení
stojí,
by za svými slovy kladl skutky živé.

18. července. Byl to pro nás slavný den. I počasí nám přálo. Bylo sice horko, ale jinak krásně. Dopoledne vyšli jsme si 4, já, Štefa, Jurnečka, Harabiš na procházku do lesa a na hřbitov. Tam jsme měli výstup s austrijskými oficíry, kteří zde dobrovolně pracují. Tu jeden starší oficír volá: »Kommen sie her alle viere.« (Pojďte sem všichni čtyři.) My ovšem nic. »Was sind sie?« (Co jste?) Někdo ze zadu křičel: »Das sind die Tschechen.« (To jsou Češi.) — »Co tady děláte? Salutieren sie ordentlich!« (Salutujte pořádně!) Jurnečka: »My jsme salutovali panu praporčíkovi (ruskému), po ostatních nám nic není.« »Marsch odtud.« (Pryč odtud.) A hlas odpovídá: »Až budeme chtít.« Tak to skončilo. — O páté hodině seřadili jsme se v baráku a vyšli ven a srazili jsme řad vpravo. Pak vyšli praporečník Seidl, pan Ondra a p.

prof. Najbrt a pan Cejnar velel »Smirno« a vpravo hled! I mnozí Poláci, Slovinci, Rusíni a Italové našemu praporu salutovali. Pak bylo »čtyřstup vlevo vbok« a vyšli jsme. Hned na začátku začali Němci a Maďaři řvát fuj a hvízdát a praporčík Medvědov rozháněl je holí. Hudba zahrála. My si statečně vykračovali a na rozběsněné výkřiky Maďarů jsme nereagovali.

Řady byly v zákrytu a my si vykračovali jako Sokolí na sletě. Tu vyli Maďaři a Němci jako šakali a prap. Medvědov střílil několikrát a někteří byli raněni. Též miličáři ranili šavlí několik vlastenců spuchřelé Austrie a Vjatkin ze 24. baráku hodil jednomu přes plot kus velkého kamene na záda. Dohromady bylo raněno 6 a jeden byl mrtvý, rány holí se nepočítaly. Ale my šli hrdě a statečně — — —